

Hanna Kowalewska-Marszałek

Sandomierz, woj. tarnobrzesckie. Stanowisko Wzgórze Zawichojskie

Informator Archeologiczny : badania 17, 50-51

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

skrobocze. Materiał kamienny stanowią siekiery i ich fragmenty.
Uzyskano także materiał kostny i zoologiczny oraz ichtiologiczny /łuski i ośól/.
Badania będą kontynuowane.
Materiały przechowywane są w MA w Gdańsku.

SAMBOROWICE, gm. Pietrowice Wielkie
woj. katowickie
Stanowisko H

Uniwersytet Jagielloński
Instytut Archeologii
Kółko Naukowe Studentów Archeologii

Badania prowadził Marek Szymaszkiewicz pod kierunkiem
naukowym prof. dr hab. Janusza Krzysztofa Kozłowskiego.
Finansował WKZ w Katowicach. Pierwszy sezon badań.
Osada kultury amfor kulistych.

Stanowisko położone jest na silnie eksponowanym wyniesieniu na prawym brzegu rzeki Troji
w odległości ok. 300 m od niej na południe oraz ok. 500 m od najbliższych zabudowań wsi Samboro-
wica.

Badania miały charakter ratowniczy ze względu na położenie stanowiska nad eksploatowaną
piekarnią. Przebadano ogółem obszar ok. 150 m², odkrywając dwie jamy kultury amfor kulistych,
dwie- kultury Chłopice-Versele oraz kopalny parów wypełniony osadami datowanymi nielicznymi zabytkami
na wczesną epokę brązu. Jamy kultury amfor dostarczyły interesujących materiałów krzemienianych
oraz ceramicznych, a także rozlicznych kamiennych. Udało się wykoleić w ośrodku charakterystyczną
amforę kulistą zdobioną ornamentem stempelkowym. Charakter materiałów ceramicznych /brak ornamentów
sznurowych/ świadczy o tym, że jamy należy datować na wczesniejszą fazę rozwoju tej kultury.
Jamy kultury Chłopice-Versele posiadały nieliczny asortyment charakterystyczny materiał ceramiczny.

Materiały z badań zostały przekazane do Muzeum Okręgowego w Raciborzu.
Nie planuje się kontynuowania badań.

SANDOMIERZ
woj. tarnobrzeskie
Stanowisko Wzgórze Zawichojskie

Państwowe Muzeum Archeologiczne
w Warszawie
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Tarnobrzegu

Badania prowadziła mgr Hanna Kowalewska-Marszałek.
Finansował UM w Sandomierzu. Trzeci sezon badań.
Osada neolityczna cyklu łodzielsko-pułgarskiego.

Wykopy usytuowano oszczędliwie na krawędzi obrywiiska /w sąsiedztwie wykopu z ubiegłego roku/
oszczędliwie zaś w głębi wzgórze. Obejmowały one działki: II i IV/V oraz sondże w obrębie działek
VI, VII, VIII, IX, XVI, XVII, XVIII, XIX, XXVIII, XXIX, XXXVI i XXXVII. Ogółem przekopano 138,5 m²
powierzchni. Głębokość wykopów dochodziła do 1,5 m. Dokonano eksploracji obiektów 5, 5A i 7
/przekopanych w ub. roku połowicznie/. Odsłonięto i przebadano dwa dalsze odcinki rowu /ob.4/.
Ponadto odkryto i badano nowe obiekty: jamy 9 i 10 oraz kolejne rowy /badź rów? - sytuacja nie
jest w pełni jasna/ - ob. 8 i 11.

Przebadane odcinki rowów 8 i 11 różnią się między sobą pod względem kierunku, głębokości
i charakteru wypełnienia. Obiekt 8 przypomina kształtem przekroju poprzecznego ob. 4, jest jednak
od niego głębszy i szerszy i zawiera mniej materiału archeologicznego. Obiekt 11 natomiast dostar-
czył - na odcinku 6 m - dwóch różnych przekrojów poprzecznych: V-kształtne i niekątowe.
W jego wypełnieniu znajdowało się duże nagromadzenie materiału zabytkowego: ceramiki, przedmiotów
krzemienianych i kamiennych, kości i rogów zwierząt.

Oba rowy należą - podobnie jak ob. 4 - do trudności interpretacyjnych: nie jest w pełni
jasna ich funkcja, nie wyjaśniona pozostaje też tymczasem ich relacja do rowu 4 i innych obiektów.
Pozostałe badane w tym roku obiekty były jamami gospodarczymi o różnym przeznaczeniu.

Sezon dostarczył dużej ilości ceramiki, mniejszej - materiałów krzemionych, kamienych i kościolonych. Ceramika należy do cyklu landzielsko-polgarskiego: wystąpiły m.in. fragmenty brzośców z ułami różkowymi, fragmenty naczyń z ornamentem biało malowanym, z guzkami pod krawędzią, zdobione naciołami. W materiale krzemionym przeważa surowiec czekoladowy. Odnotować należy obecność kamienia ławnego. Na uwagę zasługuje odkryty róg тура oraz kompletna czaszka krowy /z rogami/.

Materiały przechowywane są w PMA.

SANDOMIERZ-KURÓW
woj. łódzkie
Stanowisko Orentara Komunalny

Muzeum Okręgowe
w Sandomierzu

Badania prowadzili mgr mgr Jolanta i Józef Ścibor.
Finansowało MO w Sandomierzu. Kłóty sezon badań.
Osada późnej fazy kultury ceramiki węgowej żytej
i grupy malickiej kultury niedoleńdzkiej.

Efektem badań ratowniczych było odkrycie kilku obiektów, częściowo zniszczonych wskutek prac przy wyrównywaniu terenu. Spychacz zerwał ok. 40-centymetrową warstwę lessu wraz z humusem, niszcząc przy okazji stropu jam. Odsłonił pozostałości 2 jam odpadkowych, jednej jamy prawdopodobnie mieszkalnej, paleniska i szelasa.

Smalssem nazwana została niewielka, o średnicy 2 m, kołista konstrukcja naziemna, słupowa. Wokół płytkiego wypełniaka, zachowanego do głębokości ok. 13 cm, odkryto 18 śladów po słupkach, o średnicach wahających się od 6 do 11 cm. Z obiektu zebrane nieznaczny, drobny materiał, głównie ceramiczny. Jedną z jam /mieszkalną/ był to duży obiekt o wymiarach w przybliżeniu 2 x 4 m. W jednym narożniku wystąpił ślad paleniska /przypalone glina i kamienie, popiół/. Nie odkryto żadnej pozostałości naziemnej konstrukcji ścian lub dachu - prawdopodobnie zostały zniszczone przez spychacz. Dwie pozostałe jamy noszą typowy charakter jam odpadkowych.

Palenisko było niewielkim obiektem /ok. 0,5 m średnicy/, położonym w pobliżu jednej z jam odpadkowych. Stanowiła je zbita, silnie przypalona glina, wewnątrz znajdowało się kilka przepalonych kamieni. Datuje je jeden fragment ceramiki grupy malickiej.

Materiał z jam jest przenieszony kulturowo, ale wypada sądzić, że obiekty te należały do ludności grupy malickiej. Domieszka materiałów kultury ceramiki węgowej żytej jest niewielka i pochodzi prawdopodobnie ze zniszczonych jeszcze w okresie neolitu obiektów tej kultury.

SMARGLIN, gm. Dobra
woj. wrocławskie
Stanowisko 22 i 53

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
Instytut Prehistorii
Zespół Badań Kujaw
w Poznaniu

Badania prowadził Zespół Badań Kujaw pod kierownictwem
prof.dr habil. Aleksandry Gofa-Broniewskiej. Finansował
WKZ we Wrocławku. Pierwszy sezon badań. Osady ludności:
kultury puoharów lejkowatych i z wczesnego okresu epoki
brązu.

Stanowisko 22

Stanowisko znajduje się na południowej krawędzi doliny bezimiennego cieką wpadającego do
Baehorzy. Teren jego pokrywają głoby bieliszowe.

Pracami wykopaliskowymi objęto teren o powierzchni 108 m².

Na stanowisku wstępnie stwierdzono dwie fazy zasiedlenia-pradziejowego:

- 1/ Osada ludności kultury puoharów lejkowatych z piątej, późnolubuskiej fazy jej rozwoju.
- 2/ Osada ludności z przełomu epok neolitu i brązu. Na podstawie cech zdobnictwa i techn-